

Sníh roztál a v koutě dvora vystrčily hlavičky první sněženky. Teta kráva se těšila, že brzy vyrazí s telátkem na pastvu, ale trávě se ze studené země ještě moc nechťelo. Jednou odpoledne se otevřely dveře do chléva a v nich stály Žofinka s Mirkou a nesly knížku plnou obrázků.

„To je dobře, že jste tady!“ zamečel radostí kozlík Ferda. „Už jsme se ukrutně nudili. Venku prší a fouká, už nevíme, co dělat. Celý den si hrajeme na schovávající a už nás to nebaví.“

„Protože pořád hledáme myšky a nemůžeme je najít!“ žalovala kočička Broskvička. „A to není žádná hra!“

„A víte, co spolu budeme dělat?“ zeptala se Žofinka. Zvířátka kroutila hlavou.

„Budeme hrát divadlo!“ zamávala Žofinka pohádkovou knížkou. „Budeme hrát pohádku o zvířátkách a loupežnících!“

„Jéje, vykulilo oči telátko, „a kde vezmeme ty loupežníky?“

„A co je to loupežník?“ mňoukl kocourek Mourek.

„Loupežník je zlý člověk,“ vysvětlila Mirka. „Loupí peníze, šperky a jídlo a ubližuje lidem i zvířátkům.“

„Tak toho se bojím, s tím kamarádit nebudu!“ prsknul Mourek a otočil se k děvčatům zády.

„Nemusíš s ním kamarádit. My vám teď povíme pohádku a pak si na ni spolu zahrajeme!“

„Hurá, bude pohádka!“ štěkala štěňata a všichni se pohodlně usadili, aby Žofinka s Mirkou mohly vyprávět.“

„Tak to vám byl jednou jeden velký statek a na dvoře toho statku bydlela zvířátka...“

„To je jako u nás, u nás je to také tak...“ křičela zvířátka jedno přes druhé.

„Kdepak, nebylo to tam jako u nás, protože na tomto dvoře se zvířátka neměla dobře, ale moc zle. Musela moc a moc pracovat a skoro vůbec nedostávala jíst. Kravička musela tahat vůz, až měla odřevý hřbet a kočka musela každé ráno položit na práh domu zadávenou myš, jinak nedostala ani kapičku mléka!“

„Fuji, to je nechutné!“ písklo to pod děravým kastrolem a dírou vykoulí myší nosík.

„Tak tady jste, vy uličníci!“ zavřela Broskvička.

„Jo, a asi vůbec nevylezeme, když tu vyprávíte takové odporné pohádky!“

„Tak tam budte, ale hlavně už mě nepřerušujte, nebo tu pohádku nikdy nedopovím!“ zlobila se na myšky Žofinka.

„Zvířátka na tom dvoře nebyla spokojená a často si povídala, jak by to bylo krásné, kdyby neměla takového zlého a lakomého hospodáře a hospodyně. Ale to ještě nebylo nejhorší. Jednou ráno vešel do statku listonoš a pes Raf nezaštěkal, protože spal. Musel hlídat a štěkat celou noc, jak na chvíli přestal, tak po něm hospodář házel shnilé brambory. Proto byl ráno unavený a zaspal. Hospodář se moc rozzlobil, vzal hůl a milého Rafa zbil a vyhnal z domu. Řekl mu: „Jsi líný darmožrout, táhni a někde si chci píni hladý!“

„To byl ale zlý člověk, ten loupežník!“ vydechlo štěňátko hrůzou.

„To nebyl loupežník,“ vysvětlovala Mirka. „To byl zlý hospodář.“

„Ale říkaly jste, že zlý bude loupežník.“

„Jenže zlý byl i hospodář,“ řekla Žofinka.

„Tak hospodář byl loupežník!“ pískly myšky a Mirka se rozzlobila.

„Už to bude ticho, nebo přestaneme pohádku vyprávět!“ Myšky ztichly a Mirka pokračovala:

„Raf stál za vraty statku, z očí mu tekly slzy a bolel ho hřbet. Rozmýšlel se, kam se vydá, když tu najednou uslyšel volání: „Rafe, počkej, jdeme s tebou!“ A za psem se ze dvora hrnula všechna zvířátka. Šel beran s ovečkou, kráva s býkem, kůň s kobylou, kočka s kocourem, koza i kozel, husa s houserem, slepice s kohoutem, kachna a kačer, vepř se sviní, prostě všechna zvířátka ze dvora šla za Rafem...“

„A co myšky, myšky se nepřidaly?“ písklo to pod kastrolem.

„Myšky se nepřidaly, zalezly pod kastroly a byly doma!“ odpověděla nazlobeně Mirka a pod kastrolem se ozvalo smutné dvojhlásné písknutí.

Žofinka mrkla na Mirkou a pokračovala:

„Jenže pak si to rozmyslely a vyrazily za Rafem. Jen se raději držely trochu dál od kočky, aby si náhodou nevzpomněla, co jí hospodář denně dával za úkol.“

„To byly, panečku, kamarádky! A jak byly odvažné!“ zakřičely obdivně dva myší čumáčky, nadzdvihly kastroly a sedly si na něj jako na křeslo. Konečně mohla Žofinka pokračovat.

„Když je Raf uviděl, samou radostí ho přestal bolet zbitý hřbet. Kamarádi moji, vy jste mě neopustili?“ To bychom nemohli udělat,“ řekla zvířátka a všichni se vydali na cestu. Šli po louce, po poli, po hrázi rybníka a zase po poli, až přišli do hlubokého lesa. Nejdřív šlapali po cestě, pak po cestičce a nakonec po pěšině, která se ztratila v křoví. Už se stmívalo a zvířátka neviděla na cestu. Les byl hluboký a zvířátka se začala bát.“